

Mieli Lietuvos žmonės,

Jau dvidešimt metų nuo tos dienos kai mes - visa Lietuva ir jos išrinkti Tautos atstovai su pakilia nuotaika ir susitelkę paskelbėme apie Nepriklausomos valstybės atstatymą. Nepaisant sovietmečio sunkumų ir iš priešišku nepriklausomybei jėgų pusės dar grėšiančių pavojų, šventai tikėjome siekiamu tikslu ir Tautos kūrybinėmis galiomis, vienybės jėga. Aukštai iškėlę tautinę vėliavą, buvome pasiryžę ją oriai ir rūpestingai per kasdienybę nešti, atlaikyti bet kokius sunkumus. Buvome tikri, kad patys tvarkydami savo ir valstybės gyvenimą, jį palaipsniui gražinsime ir turtinsime, kad mes tai sugebame. Dvidešimties metų perspektyva atrodė esanti daugiau nei pakankama ne tik senoms žaizdoms užgydyti, bet ir esminei pažangai - teisinei, ekonominei, socialinei, kultūrinei. Ar šiandien dauguma Lietuvos žmonių mano, kad taip ir įvyko? Ar mes – Lietuvos piliečiai esame laimingi ir patenkinti savo gyvenimu ir tvarka valstybėje, jos valdžios darbu?

Taip, Lietuva nemažai pasiekė tarptautiniuose santykiuose. Lietuva vėl tapo savarankiška pasaulio valstybių šeimoje, ES ir NATO nare, reformavo savo politinę ir ekonominę sistemą, formaliai priartino ją prie tarptautinių standartų ir sukūrė rinkos principais veikiančią ekonomiką, kurios pagrindas - privati nuosavybė ir privatus verslas. Galėtume vardinti dar ir dar. Deja, tuos pasiekimus žmonių akyse užgožia dabarties rūpesčiai- materialiniai, socialiniai, dvasiniai. Ir jie neatėjo tarsi blogas oras iš Rytų ar Vakarų. Didžiąja dalimi juos susikūrėme patys. Greitos ir didelės naudos siekimą dažnas pamėgo labiau nei rūpestingą savo gebėjimų ir savosios šalies stiprinimą. Lengvabūdiškai pasikliaunama žarstomais pažadais ar įvairiais skandalingais pasmerkimais ir nuvertinama tai, ką pasiekėme, ką turime - taip pat ir vieni kitus. Padaryti realūs darbai, net jei tai nėra stebuklas –dažnai sumenkinami ir nubraukiami, o sužlugdyti ar nemokšiški - lengvai pateisinami ar net išaukštinami. Mes dažnai negirdime vieni kitų, skubame ką nors užsipulti, pasmerkti arba priešingai –sureikšminti, išlaupsinti, net nebandydami įsigilinti ir nesuklysti. Palaipsniui prarandame tokias vertybes kaip : pagarba Žmogui , patriotizmas, pasiaukojimas, kompetencija ir atsakomybė,.

Nepaisant padarytų ir tebedaromų klaidų, nevykusių valdžios sprendimų ir krizių, vis tiek nepraraskime vilties ir tikėjimo savo Tauta ir savo Valstybe Lietuva. Patikėkime, kad dar galime išbristi iš politinės klampynės ir pakilti, prisidėkime prie to patys , kiekvienas savo galimybių rėmuose ir visi bendrai. Prieš dvidešimtį metų mūsų nuveikti darbai patvirtina, kad kartu mes daug galime. Dabar jau aiškiai suvokiame, jog nei viena sąjunga ar kuri nors artima ar tolimo užjūrio valstybė nepadarys už mus tai, ką privalome nuveikti mes patys savo kruopščiu darbu ateities labui, prisiimdami atsakomybę prieš būsimas kartas. O pirmiausia, atsitieskime dvasiškai, pradėkime matyti tikrovę atviromis akimis ir ją realistiškai vertinti, supraskime - jei ji mūsų netenkina , mes patys esame padėties šeiminkai ją keičiant.

Linkiu Lietuvos žmonėms ištvermės, sveikatos, sutarimo ryžtingiems veiksams ir geriems darbams - čia, Lietuvoje. Gražaus dvidešimt pirmojo pavasario!

Nuoširdžiai Jūsų,

Kazimiera Prunskienė , Lietuvos nepriklausomybės atkūrimo akto signatarė, Atkurtos nepriklausomos Lietuvos pirmosios Vyriausybės Ministrė Pirmininkė